

ZÍTRKY

- Karin Kušová -

NEDELNÍ TELEFONÁT

„Slib mi, že jestli budu do třiceti stará skoropanna, dáme to dohromady my dvě.“

„Alex, třicetiny máš za týden, vážně po mně právě vyjíždíš?“

„Jo. Prosím. Já jsem prostě zoufalá.“

„Dobře. Ale děti rodím já. Tvoje by byly hrozně vybíravý.“

„Css. Chceš tím říct, že jsem vybíravá?“

„Vlastně ani ne. Ale moje geny jsou praktičtější, lásko.“

„Ha! Aspoň nebudu mít strie. A pomerančovou kůži. A špeky. A hormonální emoční projevy.“

„Jasně, ale ty se o mě budeš starat, že? Masírovat mi záda a dávat mi pod nohy polštáře? Nebo si ten slib mám ještě rozmyslet?“

„Hej! To je citový vydírání!“

„Přesně tak, krásko. Dobře si to rozmysli, protože pokud se mám nadobro vzdát společnosti penisů ve prospěch tvójí nádherné, vytríbené, měkké...“

„Ne! Ty jsi nemožná!“

„...postavy! Chtěla jsem říct postavy! Tak budu extra náročná.“

„To si asi fakt radši najdu chlapa, Eli.“

„Klidně. Ale dala jsem slib a ty já plním, takže mě přesně za týden čekej na svém prahu, a pokud v tvý posteli neuvidím dokonale nahýho chlapa, budu tam do minuty nahá já.“

„Já jsem to myslela ze srandy, takže si to loudění do mýho bytu můžeš klidně odpustit.“

„Nenene, žádný takový! Neříkám, že spolu musíme hned spát, ale budu nahá v tvý posteli a bylo by neslušný nechat mě tam jenom ležet, ne?“

„Ježiši, nechceš už s tím přestat? Stejně, moje téměřdostaropannění nemusí probíhat přesně v tu chvíli, ne? Třeba bude Milence č. 1 zrovna schovanej ve skříni, zatímco budu netrpělivě očekávat Milence č. 2.“

„V tom případě se prostě přidám, no. A vytáhnu Jedničku ze skříně.“

„Pff, ty vážně na nic jinýho než na sex nemyslíš, co?“

„Ani ne. Ale stoprocentně jsem četla míň erotiky než ty.“

„Jo, ale ty jeden erotickej román žiješ, El.“

„Jeden? To mě dost podceňuješ, zlato. Mimo chodem, jak se má tvůj vibrátor? Chceš k narozkám kupu baterek?“

„Vtipný. Uvidíme se zítra?“

„Tak jo... Chceš vyzkoušet, jak nám to bude klapat?“

„Já tě zbožňuju, ale někdy jsi tak...“

„Nadržená? Neříkej. Nebude vadit, když si s sebou vezmu pár hraček?“

„Zítra jdeme do divadla, Elis. Vem si maximálně divadelní kukátko a zámek.“

„Zámek? Vážně?“

„Jo. Na tu tvoji sprostou pusou, která mi jinak určitě bude kazit představení.“

„Ach, Alexo, ty mě ničíš. Já si zas myslela, že jsi chtěla začít náš románek.“

„Co tě k tomu vedlo tentokrát?“

„Noo, zámek? Třeba od pout? Nebo zámek od mého kufříku plného...“

„...trenek tvých milenců. Ne, opravdu jsem myslela jen na tvoji pusu.“

„A já teď myslím na tu tvoji.“

„Nech toho! Zámek na ty tvoje žvásty.“

„Ha! Jako kdyby ses skrytě nebavila, když těm tvým pracovním záležitostem dodávám trochu šťávy.“

„Já to miluju, já TĚ miluju, protože jsi moje celoživotní divadelní rande, ale mám napsat recenzi. Nevím, jestli to uvidím dostatečně objektivně, pokud mi budeš do ucha zase šeptat sprostárný.“

„Není to další balet, že ne?“

„Jako kdybys mi nekradla kukátko a nekoukala se celou dobu těm chudákům baletákům do rozkroku.“

„Pche, nemají mít tak upnutý elastáky. Pokaždé mám chuť nakráčēt tam a s každým si trochu zatancovat. Vždyť ty boule si o to přímo říkají!“

„Večer už ti nikdy nezavolám. Jsi horší než erotická linka.“

„Víš, že jsem v jedné takové pracovala. Nemůžu si pomoci.“

„Já vím. Dobrou noc. Nenech si o mně zdát.“

„Hej! Kradeš, a ještě k tomu obracíš moje věty!“

„Fajn, fajn. Nech si zdát, o čem jen chceš.“

„Dobře. Ty taky. Dobrou!“

„Brou.“

„Počkej! Nechceš vědět, o čem si nechám zdát?“

„Ne. Umím si to představit.“

„Potvoro! Hodně sexu aspoň ve snu!“

„Já tě fakt nesnáším! Kolik že je ti let?“

„Ale slyšíš, jak se to rýmuje? Jsem umělec! A před chvílí jsi řekla, že mě miluješ.“

„To si určitě nepamatuju. Končím!“

„Počkej! Co budeš dělat pro to, abys potkala toho pravýho? Budeš chodit po barech s velkým výstřihem?“

„Proč? Chceš mě přijít zkontrolovat, jestli nejsem pohozená v nějakým křáku?“

„To ani ne, spíš že bych se tebou přišla pokochat.“

„Podívej se do svýho výstřihu a můj nech na pokoji.“

„Jdu na to. Tak co máš v plánu? Založila sis konečně tu se-znamku?“

„Dávno. A každej den příštího podělanýho týdne mám informativní schůzku s jiným chlapem.“

„Dávno? Jak je možný, že o tom nevím? A informativní schůzku? Krásko moje, ty jsi vážně romantik. Oni to tak taky berou?“

„Ne. A romantik jsem, jenom nevím, proč bych měla být romantická ještě před začátkem vůbec nějakýho vztahu.“

„Třeba aby si nemysleli, že jsi zapšklá škeble, která jde místo na rande na informativní schůzku?!“

„Proč já se s tebou už tak dlouho kamarádím? Jsi k ničemu.“

„Protože jsem z tvých kamarádek nejchytřejší a nejkrásnější.“

„Spíš nejotravnější, nejprotřelejší a nejdrzejší. A bez zábran.“

„Láska na první pohled.“

„Moc si nefandi. Musela bych být hluchá. A ty nemá. Pro jistotu.“

„Haha. Ale přiznáváš, že bys po mně za jistých okolností skočila?“

„Jasně. Kdybych byla chlap a ty jsi měla tolik sexuálních nárážek, kolik jich máš dneska se mnou, už bys ležela přišpendlená ke kuchyňské lince.“

„Ha! Věděla jsem, že nějaká fantazie ti ještě zbyla! Na co je postel, že? Ale nemyslím, že k tomu by bylo potřeba chlapský...“

„Už zase?“

„...vidění světa. Mně by stačila povolná žena. Nebo moje úžasná představitost. Nebo ty. I když teda zrovna teď je moje kuchyňská linka pěkně špinavá. Mám přijít k tobě?“

„Počkat, počkat! Nebo já? Co to znamená? Copak jsem nějaký mezidruh?“

„Nejsi bi, láska. Nebo jsi na to v rámci naší odborné debaty stačila zapomenout?“

„Jo aha, promiň. Každopádně moje kuchyňská linka právě abstinuje a já bych ji nerada kazila. Jdu spát!“

„Dobře! Ale počítej s tím, že každé den, co budeš mít rande, se uvidíš taky se mnou a povíš mi všechny nechutný detaily, jasný?“

„Fajn, Elis. Ale jenom proto, že naživo trpíš menší sprostotou.“

„Vážně?“

„Někdy.“

PONDĚLNÍ KULTURA

Alex se zapřísáhla, že bude dodržovat jedno pravidlo: Nečekat. Nebude čekat, až muž udělá první krok. Radši ho udělá sama. Taky nebude čekat, pokud dotyčný udělá první velkou botu. Odejde ze schůzky. Věděla, že si nastavuje laťku příliš vysoko. Možná že ona sama nestojí za to, aby měla toho správného partnera. Možná si zaslouží skončit s dalším nudným, dětinským stereotypem. Jako její matka. Jenomže v sobě tak dlouho dusila touhu experimentovat. Nejenom v sexu, i když i k němu měla nutkání přistupovat s hravostí, která byla v jejím šedivém světě nedocenená, někdy dokonce nevíтанá. Toužila vidět jiný svět, chutnat jiný svět, prožít jiný svět. A nemyslela při tom výhradně na cestování. Chtěla se na věci začít dívat ze všech úhlů, které zvládne uchopit. Věděla, že bude muset pořádně otevřít oči. Dívat se víc, hlouběji, oprostít se od sebe sama, aby se nakonec k sobě vrátila a dokázala se co nejplněji pochopit. A doufala, že by jí v tom nějaký obětavý muž mohl pomáhat. Převážně proto ho hledala a proto to pořád zkoušela. Ne kvůli sexuální frustraci, která se vždycky dala aspoň na chvíli zahnat, nebo kvůli tomu, že by se chtěla usadit. A už vůbec ne kvůli dětem. Ne, že by je nechtěla, jen se ještě necítila

připravená. A nechtěla hledat chlapa kvůli dětem. Chtěla najít pořádnou lásku a po čase přirozeně začít myslet na rodinu. Chybělo jí prosté objetí. Pusa na nos. Všechny ty láskyplnné maličkosti. A možná je dokonce jedno, jestli je bude sdílet s mužem, nebo ženou. Možná.

Když ten večer čekala v atriu divadla na svou nejlepší kamarádku Elis (nebo taky Lisu, jak si ji nikdy nedovolila oslovovat nahlas, protože to El kdovíproč hrozně dráždilo), přemýšlela, proč vlastně její pondělní rande probíhalo tak mizerně. Už roky se držela čtyř jednoduchých pravidel, která vymyslela společně s Elis. Ráda si je představovala jako taková svá osobní minipříkázání.

Jdi s ním na večeři a poznáš, jestli je dostatečně ochotný podělit se o své úspory s téměř neznámou ženou a nezavede tě do té nejlevnější restaurace, kterou najde. Pokud tě nepřemlouvá, aby směl celou večeři zaplatit, jdi domů a už se neohlížej. Pokud nedokážete najít společnou řeč, udělej to samé.

Po cestě zpátky jděte pěšky a směrujte ke kostelu. Vymysli si záminku, proč chceš jít dovnitř, a poznáš, jestli má dostatek pokory. Pokud se vzpírá nebo se chová jinak nevhodně, jdi domů a už se neohlížej. To samé platí v případě, že se vrhne na kolena a věnuje se víc Bohu než tobě.

Pokud tě mermomocí nepřemlouvá k tomu, aby tě směl doprovodit domů, zavolej si taxík a už se neohlížej. Pokud tě ale doprovodí, pozvi ho nahoru a poznáš, jestli chce poznat tebe, nebo jen tvoje tělo. Pokud se na tebe vrhne, sotva se zavřou dveře od tvého bytu, vyhoď ho a už se neohlížej. Pokud si prohlíží tvůj byt déle než tebe, udělej to samé.

Dávej si pozor na psychopaty a sociopaty. Amen.

Někde četla, že na to, aby onen neznámý mužský objekt alespoň částečně poznala, potřebuje minimálně tři schůzky. Dnes si ale nemyslela, že by další útrpné hodiny něco změnily. Prostě necítila

jiskru. Nelíbil se jí jeho hlas ani chuze. Nevoněl jí. Neměla chuť ho znovu vidět, neměla chuť s ním spát a neměla chuť se s ním ráno probudit. Stačilo jí pět minut.

Najednou ji někdo dost rázně přetáhl po zadku. „Aspoň že nejdeš pozdě, když už se chováš nevhodně, El.“ Vlastně jí to Lisino přivítání bylo docela příjemné. Přešperkované dámičky a jejich zatuhlí pánečci (vlastně skoro všichni v doslechu kromě dvou puberťaček) se na ně podívali. Na chvíli přestala být neviditelná. Z těch obličejů šly emoce vybírat jak z úhledné bonboniéry:

Překvapení.

Pohoršení.

Pochopení.

Touha.

Ale ona sama? Jeden velký, nejasný guláš.

„Jestli chceš vidět něco pořádně nevhodného, můžu tě začít vášnivě líbat.“

„Elis!“

„Neboj, dokud mi nenaznačíš, že mě chceš, budu si o tom jenom nechávat zdát. Každopádně, jak šlo rande?“

„Informativní schůzka. A nešla. V kostele mi začal hladit břicho.“

„A ty jsi ho hned zahнала? Chudák malej, třeba to byla jeho forma modlení.“

„Jasně. Mluvil k Bohu skrz moji napůl strávenou kapustu.“

„Kapustu?“ Elis odporem zkrivila obličej. „Tak teď už se ti vůbec nedivím.“

Alex si uhladila své lehoučké černé hedvábné šaty a posadila se do semišové lóže. Lis žuchla vedle ní, jako vždycky si přisunula židli co nejtěsněji ke své nejlepší kamarádce a zabořila nos do jejího krku. Za chvíli už rituálně začala z Alexiných vlasů vytahovat všechny gumičky a sponky, které držely úhledný drdol.

Lisa považovala každý čas strávený v divadle za promarněný, ale činohry vyložene nesnášela. Chodila na ně, jenom protože

Alex by se sama cítila nepříjemně. A proto ji Alex nechávala dělat, co si Elis umanula, i když to bylo například ničení jejího dlouho připravovaného účesu a usínání po prvních deseti minutách hry v ohbí jejího krku. Včetně občasného slintání na rameno.

V lóži byly tentokrát samy a Alex už téměř od začátku představení cítila, že následující tři hodiny budou velmi špatně strávený čas. Čím déle se dívala, tím častěji si to opakovala. Nakonec se přestala nuceně soustředit a raději obrátila pozornost k divákům.

V lóži naproti dva lidé scénu doslova hltali. Pokud scéna zahrnovala jejich zamotané jazyky.

V sedačce v přízemí si pubertální dívka hrála s mobilem.

Jeden starý pán kousek za ní se štoural v nose a natahoval hlavu, aby na dívčin mobil lépe viděl.

Vypadá to, že tenhle divadelní kousek bude hit.

Lisina hlava ji příjemně hrála a její výdechy zanechávaly na Alexině krku vlhkou stopu. Alex se natáhla a lehce odhrnula svoje vlasy z kamarádčina obličeje, čímž ji nechtěně probudila. Elis zvedla hlavu a zmateně se kolem sebe začala rozhlížet. Zkontrolovala stále nervózně se potící herce, tmu v sále a nakonec se zadívala na Alex, která jenom naklonila hlavu na stranu v němém pozvání. Lisa chvilku pozorovala Alexinu tvář, pak se zabořila zpátky do své improvizované postele a zašeptala: „Je to dobré?“

„Ne. Recenzi už mám v hlavě napsanou. Tam to jde našťěstí i potmě.“ Alex se s přílišným šeptáním ani neobtěžovala.

„Tak mi ještě pověz o tom rande. Jak přesně se modlil.“

„Pche. Dělal mi na břichu kroužky. Jenomže hrozně tlačil.“

„Takže něco jako máma-versus-dítě-které-má-zaražené-prdíky styl?“

„Jo. Nechci to dál rozpitvávat. Měl štěstí, že jsem tu jeho ruku nevěnovala kostelu na opravu kupole. Vážně si to zasloužil...“

Najednou ucítila Lisiny rty na svém krku. Mazlila se s ním. Okusovala, sála, ochutnávala ho od ucha až k holému rameni.